

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: „**STROS**“ spol. s r. o., se sídlem Drachkov 26, Strakonice, zast. advokátem JUDr. Jiřím Šmrhou, se sídlem AK Plánkova 600, Strakonice, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Českých Budějovicích**, se sídlem Mánesova 3a, České Budějovice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 14. 11. 2007, č. j. 10 Ca 127/2007 - 66,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 14. 11. 2007, č. j. 10 Ca 127/2007 - 66 **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále „stěžovatel“) se včas podanou kasační stížností domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále „krajský soud“), kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2007, č. j. 3000/07-1200 ve věci vyměření daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 1999, 2000, 2001 a 2002.

Stěžovatel uplatňuje důvody kasační stížnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“). Za stěžejní považuje stěžovatel nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem stran přerušení prekluzivní lhůty stanovené v ust. § 47 zákona č. 337/1992 Sb., zákon o správě daní a poplatků (dále „zákon o správě daní“)

ve vztahu k ust. § 41 s. ř. s. Stěžovatel namítá, že krajský soud shodně se správním orgánem nesprávně posoudil stěžovatelem uplatněnou námitku zániku práva daň vyměřit, když dospěl k závěru, že lhůta, po kterou probíhalo u krajského soudu řízení ve věci žaloby na nezákonný zásah dle § 82 s. ř. s. se do běhu prekluzivní lhůty nezapočítává, tedy neběží. Na základě tohoto závěru dospěl krajský soud k tomu, že bylo-li stěžovateli doručeno rozhodnutí žalovaného (tj. bylo pravomocně vyměřeno) až dne 8. 6. 2007, bylo tak učiněno v souladu se zákonem a k prekluzi práva nedošlo. Stěžovatel se však domnívá, že podání „ochranné“ žaloby na ochranu před nezákonným zásahem nemá žádný vliv na běh prekluzivní lhůty, stanovené v § 47 zákona o správě daní pro vydání rozhodnutí ve věci samé. Prekluzivní lhůta, dle jeho názoru, neběží pouze tehdy, probíhá-li řízení o přezkoumání rozhodnutí soudem ve věci samé, neboť ust. § 41 s. ř. s. upravuje běh lhůt v případech, kdy jsou tyto určeny pro zánik odpovědnosti, popř. zánik práva (tj. vyměřit daň – vydat rozhodnutí- ve věci samé). Stěžovatel v této souvislosti podotýká, že ostatně správce daně i po podání „ochranné“ žaloby dál uskutečňoval kroky směřující ke zjištění a vyměření daně (výslechy svědků, apod).

Krajský soud proto zcela nesprávně dovodil, že u kontroly za rok 1999 zahájené dne 3. 9. 2003, začala běžet nová tříletá lhůta, která sice měla skončit 31. 12. 2006, avšak s ohledem na neukončené řízení před soudem tato neběží a neskončila, a to i přesto, že již došlo nejen k pravomocnému rozhodnutí ve věci samotné, ale dokonce byla před soudem zamítnuta žaloba proti tomuto rozhodnutí (tato je nyní předmětem kasační stížnosti). Krajský soud tedy dospěl k závěru, že dnem 15. 5. 2006 došlo k pozastavení běhu prekluzivní lhůty a tato je dosud pozastavena, neboť dosud nebylo Nejvyšším správním soudem o kasační stížnosti ve věci 10 Ca 85/2006 rozhodnuto. Krajským soudem provedený výklad ustanovení § 41 s. ř. s. považuje stěžovatel za absurdní a způsobuje nepředvídatelnost práva.

Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítá, že po celou dobu byla daňová kontrola prováděna pracovníci, která již prováděla kontrolu u manželky jednatel stěžovatele, a to na základě skutečností zjištěných v průběhu kontroly u stěžovatele. Námitku podjatosti podanou proti tomuto postupu správce daně zamítl. Stěžovatel v tomto postupu spatřuje porušení zásady zákonnosti řízení a namítá, že kontrola byla prováděna nezákonným způsobem.

Základem sporu mezi stěžovatelem a žalovaným je otázka uznání nákladů vynaložených na zprostředkovatelské a poradenské služby, které stěžovatel ve smyslu ust. § 24 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů v jednotlivých zdaňovacích obdobích uplatnil ve svém účetnictví a daňově je zohlednil při stanovení svých daňových povinností. Stěžovatel obsáhle a detailně dokumentuje jednotlivé případy provedených svědeckých výpovědí a jejich jednostranné hodnocení správními orgány. Konstatuje, že bylo odmítnuto provedení navrhovaných výpovědí svědků pro nadbytečnost, aniž by správní orgány tuto úvahu odůvodnily. Kontrolní pracovnice provedla jednostranný výběr svědků, tento postup je důkazem o její podjatosti. Stěžovatel uvádí, že vědom si tíhy důkazního břemene, činil konkrétní důkazní návrhy za účelem prokázání tvrzených skutečností, ovšem postupem správních orgánů, a poté i krajského soudu, mu bylo znemožněno své důkazní břemeno unést, resp. nebyla mu dána reálná možnost tak učinit. Správní orgány i soud spekulativním způsobem „dopředu hodnotily“ jim fakticky neznámý obsah výpovědí navržených a nevyslechnutých svědků tak, že došly k závěru, že tyto nemohou přinést nic podstatného a tzv. od stolu je označily za nadbytečné a tím postavily stěžovatele do důkazní nouze a následně rozhodly v jeho neprospěch. Na druhou stranu správcem daně provedené výpovědi některých svědků (stěžovatel jednotlivé případy konkrétně uvádí) byly hodnoceny v rozporu s jejich skutečným významem a obsahem nebo nebyly hodnoceny vůbec – a to v případech, kdy uskutečnění zprostředkovatelských prací prokazovaly, tedy jednalo se o důkazy ve prospěch stěžovatele.

Stěžovatel rovněž nesouhlasí s chápáním zprostředkování, tak jak to činí žalovaný, když tento považuje za zprostředkování pouze obstarání nových odběratelů a sjednání nových obchodů a nic jiného. Stěžovatel zde odkazuje na nařízení vlády č. 469/2000 Sb., kterým se stanoví obsahové náplně jednotlivých živností a na § 642 obchodního zákoníku; z žádného přepisu nevyplývá požadavek „nových“ obchodů. Stěžovatel v této souvislosti poukázal i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2007, č. j. 5 Afs 1/2005, v němž se mimo jiné uvádí, že *„zprostředkovatelem není pouze ten, kdo svému zájemci sdělí příležitost k ujednání smlouvy, o níž tento dosud nevěděl, nebo ten, kdo mu přivede třetí osobu dosud zájemci neznámou, neboť činnost zprostředkovatele může spočívat taktéž v podávání informací či v podávání vhodných návrhů případným uchazečům o uzavření smlouvy zájemci již známými....“* závěr o tom, že *zprostředkovatelská služba nebyla poskytnuta, případně závěr o tom, že se o zprostředkování nemohlo jednat a tudíž je vynaložený výdaj daňově neužnatelný, opřeny pouze o předchozí kontakt či spolupráci zprostředkovaného a třetí osoby, sám o sobě nemůže obstát.“*

Stěžovatel rovněž namítá, že krajský soud ve svém rozsudku zcela opominul zhodnotit zprostředkování provedené J. K. v roce 1999. Z rozsudku není patrné, z jakých skutečností je dovozováno, že stěžovatel neprokázal poskytnutí služeb jmenovaným, zejména za situace, kdy jmenovitě uvedení vyslechnutí svědci provedení služeb potvrdili. Součástí žaloby byl rovněž návrh na provedení důkazů – výslech dalších svědků, včetně jejich identifikace, jimiž mohl krajský soud zjistit zda navržené svědkové mohou přispět k unesení důkazního břemene stěžovatele a zjistí skutkový stav, z něhož žalovaný i správce daně vycházel. Krajský soud k návrh v odůvodnění rozsudku uvedl, že *„při rozhodování vycházel podle § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového stavu zjištěného při vydání napadeného rozhodnutí, a proto nemohlo být soudem přistoupeno k výslechu uvedených svědků.“* Takový závěr je v přímém rozporu s rozsudkem NSS ze dne 8. 6. 2005, č. j. 2 Afs 30/2004 - 51.

Stěžovatel, s ohledem na výše uvedené navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný odkázal stran skutkového stavu věci na své podrobné vyjádření k žalobě. Ztotožnil se přitom se závěrem krajského soudu ohledně aplikace ust. § 41 s. ř. s. a považuje rozsudek krajského soudu za správný. Navrhuje proto kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud uvážil o kasační stížnosti, vázán rozsahem a důvody v ní uplatněnými, takto:

Hlavní námitkou předložené kasační stížnosti je, zda krajský soud správně posoudil běh lhůty pro vyměření daně a zda žalovaný vydal své rozhodnutí v rámci této lhůty. Nastolená otázka prekluze práva je pro další postup soudu ve věci stěžejní, proto k jejímu zodpovězení kasační soud přistoupl nejdrívě.

Ze spisového materiálu vyplynuly tyto nesporné skutečnosti:

Stěžovateli byla dodatečně vyměřena daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období 1999, 2000, 2001 a 2002. Platební výměry za jednotlivá zdaňovací období byly vydány dne 13. 9. 2006 na základě kontroly, která byla u stěžovatele zahájena dne 3. 9. 2003 a ukončena dne 11. 9. 2006. Odvolání proti platebním výměrům zamítl žalovaný rozhodnutím č. j. 3000/07-1200 ze dne 1. 6. 2007, tato písemnost byla stěžovateli doručena dne 8. 6. 2007. Tímto dnem byla stěžovateli pravomocně vyměřena daň za zdaňovací období 1999, 2000, 2001 a 2002 (viz rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2006, č. j. 5 Afs 42/2004 - 61, dále rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 23. 10. 2007, č. j. 9 Afs 86/2007 - 161, vše přístupno na www.nssoud.cz). Lhůta

pro vyměření daně uplynula pro všechna zdaňovací období dne 31. 12. 2006, když zahájením daňové kontroly v roce 2003 byl učiněn úkon ve smyslu ust. § 47 odst. 2 zákona o správě daní ve vztahu ke zdaňovacím obdobím 1999, 2000 a 2001; ve vztahu ke zdaňovacímu období 2002 uplynula lhůta dle § 47 odst. 1 cit. zákona, neboť žádný relevantní úkon ve smyslu ust. § 47 odst. 2 cit. zákona nebyl proveden ani ze spisu nevyplýval, resp. žalovaný ani žádný takový úkon nezmiňuje. Potud by nebylo sporu o tom, že stěžovateli byla daň vyměřena po lhůtě stanovené v ust. § 47 odst. 1 zákona o správě daní. Spornou se nastolená otázka stává v souvislosti s aplikací ustanovení § 41 s. ř. s.

V průběhu daňové kontroly dne 15. 5. 2006 podal stěžovatel u krajského soudu žalobu na ochranu před nezákonným zásahem, který spatřoval ve skutečnosti, že kontrolu prováděla, dle jeho názoru, podjatá pracovnice správce daně. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2007, č. j. 5 Aps 4/2006 – 92, bylo odmítavé usnesení krajského soudu zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Krajský soud vydal poté dne 4. 4. 2007 nové rozhodnutí č. j. 10 Ca 47/2007 - 102, kterým žalobu zamítl, přitom tvrzený nezákonný zásah v postupu správce daně neshledal. Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel opět kasační stížnost, o které v době řízení, které bylo před žalovaným i krajským soudem ve věci nyní přezkoumávané vedeno, nebylo rozhodnuto (*pozn. rozsudkem NSS ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 Aps 3/2007 - 129 byla kasační stížnost stěžovatele zamítnuta*).

Žalovaný ohledně posouzení běhu lhůty pro vyměření daně dospěl k závěru, že ve smyslu ust. § 41 s. ř. s. po dobu řízení ve věci nezákonného zásahu prekluzivní lhůta pro vyměření daně neběží, resp. dnem 15. 5. 2006 se její běh zastavil. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný mimo jiné konstatuje, že „*běh lhůty je i nadále pozastaven, neboť byla proti opětovnému rozsudku krajského soudu podána kasační stížnost, o které nebylo dosud rozhodnuto*“ (pozn. viz. výše).

Ke stejnému závěru dospěl v řízení o žalobě i krajský soud. Konstatoval přitom, že „*ustanovení § 41 s. ř. s. je obsaženo v obecných ustanoveních o řízení, a proto je třeba toto ustanovení vztahovat ke všem zvláštním ustanovením o řízení, nejen v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, které je zakotveno v § 65 až 78 s. ř. s. Ustanovení § 41 s. ř. s. tedy dopadá i na řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, neboť je cílem, aby správní orgán měl dostatek lhůty pro vydání rozhodnutí, v případě, že se vede řízení před soudem..... Řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem souvisí s předmětným daňovým řízením, jehož výsledkem má být rozhodnutí, pro jehož vydání je stanovena prekluzivní lhůta.*“

V otázce namítané prekluze práva tedy dospěl krajský soud shodně s žalovaným k závěru, že podáním žaloby na ochranu před nezákonným zásahem doručené soudu 16. 5. 2006 došlo k pozastavení prekluzivní lhůty pro vyměření daně stanovené v § 47 zákona o správě daní a tato lhůta je stále pozastavena, neboť dosud nebylo rozhodnuto o kasační stížnosti; lhůta pro vyměření daně za předmětná zdaňovací období zachována, neboť došlo k jejímu prodloužení po 31. 12. 2006.

Nejvyšší správní soud v otázce aplikace ust. § 41 s. ř. s. ve věci nyní projednávané, názor vyslovený krajským soudem nesdílí.

Není pochyb o tom, že lhůtu pro vyměření (doměření) daně není možné počítat pouze podle příslušného daňového předpisu, ale v případě soudního řízení je nutné zohlednit i ustanovení soudního řádu správního: po dobu soudního řízení se tříletá lhůta pro vyměření (doměření) daně staví a její běh pokračuje až po pravomocném skončení řízení před soudem

Ustanovení § 41 s. ř. s. upravuje běh lhůt v případech, kdy se jedná o lhůty stanovené pro zánik odpovědnosti, resp. zánik práva. Zánik práva přitom nastává v důsledku dvou právních skutečností – uplynutí času a neuplatnění práva. To, co má oprávněný subjekt před uplynutím prekluzivní lhůty učinit, je třeba učinit nejpozději v poslední den lhůty.

Ustanovení § 47 zákona o správě daní odpovídá charakteru tohoto zákona jakožto právního předpisu veřejnoprávního, který upravuje správu daní a poplatků, již se rozumí zejména právo činit opatření potřebná ke správnému a úplnému zjištění, stanovení a splnění daňových povinností, podle něhož postupují územní finanční orgány a další správní i jiné státní orgány České republiky. Podstatné zde tak není uplatnění práva, ale rozhodnutí o právu, respektive povinnosti (daň vyměřit nebo doměřit). Lhůta stanovená v § 47 cit. zákona je svou povahou lhůtou hmotněprávní, v níž je třeba rozhodnutí o vyměření (doměření) daně vydat.

Žalobou dle § 82 s. ř. s. se stěžovatel domáhal zastavení zásahu správce daně – prováděné daňové kontroly - do svých práv. Brojil tedy nikoli proti rozhodnutí ve věci samé, tj. proti meritornímu rozhodnutí, pro jehož vydání je stanovena hmotněprávní lhůta pro zánik práva, ale proti procesnímu postupu, který v průběhu daňového řízení správce daně uplatňoval (viz rozhodnutí NSS ze dne 31. 8. 2005, č. j. 2 Afs 144/2004 - 110, příst. na www.nssoud.cz).

Krajský soud při interpretaci a aplikaci ust. § 41 a § 82 s. ř. s. pochybil, vycházel-li striktně pouze z gramatického výkladu. Užitím této výkladové metody lze skutečně dospět k závěru, že řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem je „řízením podle tohoto zákona“, tudíž lhůty pro zánik práva po dobu tohoto řízení neběží.

Ústavní soud však již mnohokrát judikoval, že jazykový výklad není jediným nástrojem k výkladu právní normy, z čehož plyne, že obecný soud není absolutně vázán doslovným zněním zákona, nýbrž se od něj smí a musí odchýlit, pokud to vyžaduje účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů, jež mají svůj základ v ústavně konformním právním řádu jako významovém celku; povinnost soudů nalézat právo neznámá pouze vyhledávat přímé a výslovné pokyny v zákonném textu, ale též povinnost zjišťovat a formulovat, co je konkrétním právem i tam, kde jde o interpretaci abstraktních norem a ústavních zásad (srov. nález sp. zn. Pl. ÚS 21/96, Sb. n. u. sv. 7, str. 87; Pl. ÚS 19/98, Sb. n. u. sv. 13, str. 131; Pl. ÚS 3/06, dostupné na <http://nalus.usoud.cz>; I. ÚS 50/03, dostupné na <http://nalus.usoud.cz>; IV. ÚS 611/05, dostupné na <http://nalus.usoud.cz>).

Rovněž Nejvyšší správní soud několikrát ve svých rozhodnutích uvedl, při výkladu zákona nelze vycházet pouze z gramatického výkladu, ale je třeba zkoumat vždy i účel a důvody, pro které zákonodárce určité ustanovení do zákona uvedl. (např. v rozsudku ze dne 31. 8. 2003, č. j. 5 Afs 28/2003 - 69 (publ. in Sb. NSS 438/2005, přístupno též na www.nssoud.cz) zdejší soud uvedl, že „*právní věda při popisu jednotlivých metod interpretace práva zjevně vychází ze základních představ o fungování práva v současné společnosti. Právní normy jsou vyjádřeny prostřednictvím normativních textů, které jsou výsledkem činnosti k tomu určených orgánů tvoří provázaný systém, v němž vznikají různé vztahy. Proto se na prvním místě zdůrazňuje výklad jazykový (gramatický), kterým se zjišťuje význam jednotlivých výrazů použitých v normativním textu, jejich kontext, apod. Dále se klade důraz na metody logického výkladu, které se opírají o poznatky formální logiky; v neposlední řadě se jedná o výklad systematický, teleologický a historický.*“

Soudy musí při své činnosti postupovat tak, aby interpretační a aplikační právní problémy řešily s maximální mírou racionality. Jestliže interpretace právní normy za použití jazykové metody výkladu vede k nerozumným výsledkům, je na místě, jak bylo výše uvedeno, použít další výkladové metody, jako je metoda výkladu systematického, logického, teleologického či

historického, které by přiměřeně korigovaly interpretační výsledky plynoucí ze základního, nikoliv však jediného, výkladu jazykového.

Nejvyšší správní soud nemohl proto nepřihlédnout rovněž k okolnostem (*occasio legis*), provádějícím vznik právního předpisu, resp. sporného ustanovení § 41 s. ř. s., z nichž se usuzuje na účel, smysl (*ratio legis*) právní úpravy zde obsažené.

Z důvodové zprávy k s. ř. s. vyplývá, že právní úprava obsažená v § 41 byla navrhována se záměrem umožnit pokračovat v řízení po zrušení meritorního rozhodnutí soudem, tedy po ukončeném řízení dle § 65 s. ř. s. Takový závěr lze nepochybně dovodit v kontextu níže uvedeného znění zprávy:

„Praxe v minulých letech ukázala, že v mnohých případech dochází k tomu, že soud sice zruší rozhodnutí správního orgánu, jebož vydání bylo omezeno lhůtou (například tresty za správní delikty, některá rozhodnutí ve věcech daňových a celních), nicméně se tak stane například z důvodu vážných procesních vad předchozího řízení. Současně však je zřejmé, že k deliktu došlo nebo že důvody pro doměření daně nebo cla budou očividně dány. Mnohé lhůty pro to však hmotné právo správní stanoví tak krátké, že po zrušení věci soudem a vrácení spisů správnímu orgánu tu již není časový prostor pro další řízení a vydání nového rozhodnutí. Jinak řečeno možnost trest uložit nebo daň doměřit je prekludována. Protože tato situace se jeví z hlediska obecných principů spravedlnosti jako nepřijatelná, a navíc vede účastníky řízení k podávání účelových žalob, přičemž není v moci správních orgánů ovlivnit délku soudního řízení, stanoví osnova, že lhůty po dobu řízení před soudem neběží. Správní orgán bude moci po zrušujícím rozhodnutí soudu v původním řízení pokračovat a využít zbytek lhůty k odstranění vytykaných vad a vydání nového rozhodnutí (opět přezkoumání soudem podrobeného).“

Krajský soud správně konstatuje, že ust. § 41 s. ř. s. je obsaženo v obecných ustanoveních zákona a podle obecných interpretačních a aplikačních pravidel je třeba jej vztahovat ke všem zvláštním ustanovením o řízení, nejen tedy pouze k řízení o žalobě dle § 65 až 78 s. ř. s. Tak by tomu nepochybně mohlo být, nevedl-li by však takový postup k nerozumným závěrům. Stěžít však lze ust. § 41 s. ř. s. rozumně vyložit např. v případě žaloby na ochranu před nečinností, kdy stavění lhůty se jeví spíše kontraproduktivní ve vztahu ke smyslu ust. § 81 odst. 2 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud, na rozdíl od krajského soudu, dospěl k závěru, že žaloba na ochranu před nezákonným zásahem, která nemá sama o sobě odkladný účinek, není-li soudem vydáno opatření ve smyslu ust. § 38 s. ř. s., kterým by byl správce daně omezen v možnosti vést daňové řízení, resp. by mu bylo zabráněno činit jakékoli úkony směřující k vyměření daně, nebrání správci daně pokračovat v řízení ve věci vyměření daně. Ust. § 41 s. ř. s. se v souvislosti s uplynutím lhůty stanovené v ust. § 47 d. ř. nelze dovolávat.

Žaloba na ochranu před nezákonným zásahem podaná stěžovatelem ke krajskému soudu dne 16. 5. 2006 neměla odkladný účinek, krajský soud přitom ani nevydal předběžné opatření, které by správní orgány v řízení omezilo nebo by jim bylo zabráněno v řízení fakticky pokračovat; její podání nebránilo tudíž správci daně činit další úkony směřující k vyměření daně. Tak tomu ostatně v projednávané věci fakticky bylo, neboť správní orgány i poté, kdy stěžovatel podal žalobu dle § 82 s. ř. s., prováděl další úkony v řízení, včetně projednání zprávy o kontrole, vydání platebních výměrů a rozhodnutí o odvolání. Nelze potom shledat žádný rozumný důvod, pro který by měla být prekluzivní lhůta, kterou správní orgány objektivně prokazatelně „vyčerpaly“, stanovená v § 47 zákona o správě daní prodloužena.

Za situace, kdy Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že prekluzivní lhůta pro doměření daně, která byla stěžovateli předepsána výše označenými platebními výměry, marně uplynula a právo vyměřit daň již zaniklo, nezabýval se již dalšími námitkami stěžovatele stran úplnosti

a správnosti zjištěného skutkového stavu, tedy skutečnostmi směřujícími ke správnosti výše vyměřené daně.

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, proto podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm je krajský soud vázán právním názorem vysloveným výše tímto rozsudkem (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O nákladech řízení rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 15. srpna 2008

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu